

835 FIRMES, A VALÈNCIA

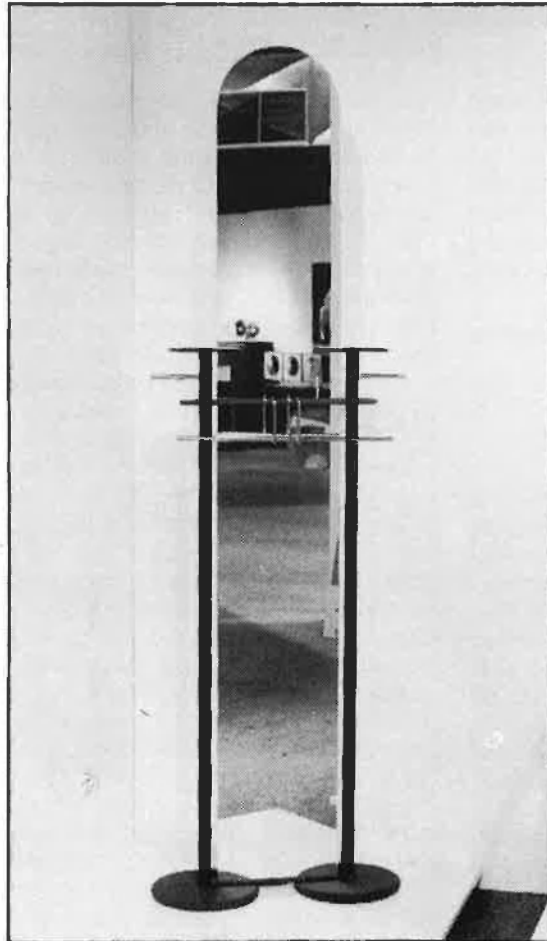
El moble, sense pautes

La XXIII edició de la Fira del Moble a València ha mostrat algunes firmes capdavanteres, encara aïllades, que han apostat fort per un nou disseny, innovador i vàlid.

Antoni Robles

8 35 firmes comercials i 62.000 metres quadrats d'exposició donen una idea clara del que ha representat la celebració de la XXIII edició de la Fira del Moble oberta a València al llarg de la passada setmana i en la qual s'ha pogut comprovar l'existència de tres sectors clarament diferenciats: el dedicat a la fabricació del tradicional moble clàssic, en vies d'extinció, un sector majoritari, integrat per indústries mitjanes amb un producte fàcilment vendible i de nul contingut estètic, i la d'un sector minoritari, d'empreses que han decidit apostar pel disseny, i en el qual es veu de tot: des de la simple còpia de mobles italians, passant per la introducció de subtils canvis, fins a la contemplació de propostes vàlides i innovadores, tot i que aïllades.

Bona part d'allò més interessant que hi havia exposat en la Fira es podia trobar en el SIDI, Saló Internacional de Disseny de l'Equipament per a l'Hàbitat, que celebrava la setena edició, la tercera a València, i l'objectiu principal de la qual és el de convertir-se en una plataforma comercial i comunicacional del disseny per a equipament que es realitza a l'Estat espanyol. Les 50 firmes que integraven el SIDI, en les quals primava la producció d'empreses catalanes i basques, han paregut coincidir en el fet que l'heterogeneïtat i l'eclecticisme són les característiques que defineixen el moble que es fa ara en la península. És a dir, no hi ha pautes. Tot pot ser bo si el producte presenta un bon disseny i un bon acabat. A pesar d'això, el que sembla haver quedat clar és el predomini de certs materials: metall, alumi-

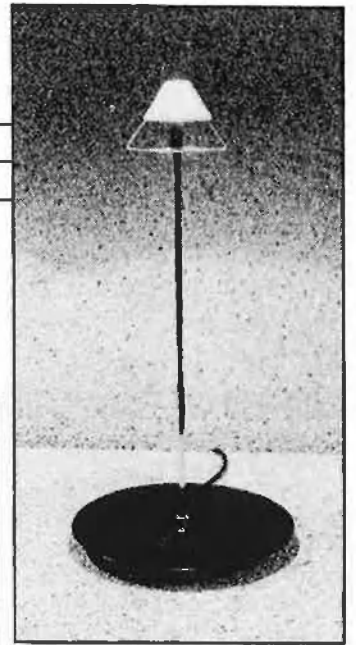
ni o ferro, no només pel que fa als ferretges, sinó també d'estructures vistes, cristall i substitució de les fustes de noguera, faig i freixe per lacats en negre i blanc, tant mats com de brillants.

Fustes com la buvinga o la noguera americana es revaloren i es combinen amb fustes negres en extrems de taules, en prestatgeries o en calaixos d'armaris amb molta elegància. Desapareix el to funcional per antiestètic i sorgeixen mobles nous, on casen sense dificultat la bellesa i l'ús. Una altra característica que defineix el mobiliari d'avui és el fet que cada peça és presentada com a unitat. No hi ha la tendència que la forma es prolongue a la resta del mobiliari, perquè aquesta peça pot esgotar-se i restar definida en ella mateixa. El que és important en aquest cas a l'hora de decorar és trobar aquells mobles que, tot i ser

distints, configuren un espai unitari.

Si es deia amb anterioritat que no hi ha pautes a l'hora de dissenyar, sembla que sí que n'hi ha a l'hora de concebre l'hàbitat en el qual restarien finalment ubicats els mobles. Per a aquestes, es preveu espais simples, nets, com a única manera de proporcionar sensació d'amplitud.

La il·luminació juga un paper essencial en la creació d'aquest entorn. La possibilitat de distints focus lumínics, especialment concentrats, preval com a única forma de separar ambients de lectura, treball, joc o menjador. Les làmpades són halògenes i en la majoria de les ocasions la intensitat és regulable manualment. El consum és mínim i, el rendiment, extraordinari. Els peus i els braços de les làmpades són metàl·lics, i s'empren molt els difusors en porcellana, vidre o vidre premsat.

Pel que fa a tapissats, els presentats al SIDI no han desvetllat excessivament l'atenció. Les teles de Marietta no s'acaben de renovar i els dissenys de Mariscal continuen en l'estil que els caracteritza, si bé els seus dibuixos comencen ja a veure's una mica pesats. Estampats foscos, amb estranys ocells de plomes rojes, reproduccions de cartes, etc. Més nets han resultat els de «lli-gris» amb estampacions en colors molt frescos i de tonalitats suaus: grocs, ocres, roses, blaus i grisos. Tots els teixits, en cotó.

En resum, podem concloure que la tercera edició del SIDI a València su-

Cada peça és presentada com una unitat perdurable.

posa, com ja destacà la premsa italiana en la recent Fira del Moble de Milà, la presència d'una línia coherent en el disseny sorgit de l'Estat espanyol, i l'existència de marques que ja són disposades a competir amb els grans santons del sector a Europa: Finlàndia, Suècia i Itàlia.

L'any 1985 suposa per a les vendes de la indústria del moble a l'Estat espanyol, inclosa la primera i segona transformació de la fusta, una xifra total de 350.000 milions de pessetes. Si comparem aquesta dada amb la facturació total estimada el 1975 —primer any efectiu de crisi econòmica—, que superarà els 150.000 milions de pessetes, es pot apreciar que en deu anys la indústria del moble ha augmentat la facturació aproximadament en 200.000 milions de pessetes, cosa que suposa un creixement aproximat del 150 per cent.

I, si l'augment de la facturació ha estat important, encara més espectacular ha estat l'evolució de les exportacions. El 1980, el sector facturava un total d'11.752 milions. Cinc anys després, el volum de les exportacions superava els 33.000 milions. Val a dir, que, en cinc anys, l'exposició augmentà en un 200 per cent. Pel que fa als principals països de destinació d'aquests mobles, amb prou feines si han variat en els darrers anys. Per ordre d'importància, el moble produït a l'Estat espanyol es ven a França, els Estats Units, Aràbia Saudita, Alemanya i el Regne Unit.

I pel que fa a les principals comunitats productores de mobles, el País Valencià ocupa el primer lloc en la concentració de nombre d'empreses, amb un 32 per cent del total. Madrid ocupa el segon lloc, amb un 16 per cent, i, immediatament després, el Principat de Catalunya, amb un 15 per cent aproximadament.

Però, malgrat les bones facturacions, la indústria del moble ha perdut en els últims tres anys més de 12.000 ocupacions. Això representa aproximadament un 12 per cent de la població activa sectorial censada a les empreses del moble en el 82, segons les dades publicades en un informe monogràfic realitzat per les organitzacions empresarials Confederación Nacional de Empresas en Madera y Corcho (Conemac) i l'Asociación Nacional de Industrias exportadoras del Mueble (Anieme). Si aquesta xifra absoluta de llocs de treball perduts mostra ja l'agudesa de la crisi i la duresa de l'ajust en les empreses del moble, més importància encara té el fet que aquesta pèrdua de llocs de treball es produeix malgrat que el nombre d'empreses en actiu pràcticament ni es mou.

Val a dir, que el saldo entre les empreses del moble que han tancat en els tres últims anys i les que han obert és pràcticament de zero. Segons fonts empresarials, aquest fenomen és explicable «pel fet que els que donen mostres de patir amb més dificultats el procés d'ajust dels darrers tres anys són els que es podrien considerar gran empresa —amb 250 o més treballadors—». Una crisi d'aquestes indústries té per resultat l'aparició de dos o tres petits tallers, més o menys especialitzats, amb reduïts grups d'operaris. En conseqüència, es produeix un curiós fenomen: augmenten les llicències fiscals, però es redueix el nombre de llocs de treball existents. □

AUXILIA

Associació de voluntaris que treballa per a la promoció cultural i social del disminuït físic, NECESSITA PERSONES que, desinteressadament:

FACEN CLASSES,

PARTICIPEN EN ACTIVITATS D'OCI I TEMPS LLIURE,

DESENVOLUPEN TREBALLS DE DIVULGACIÓ

CONEIXEU-NOS

El vostre temps ens cal

AUXILIA

C/Serreria núm. 61 baix

Telèfons { 365 91 27
 { 372 50 82

46022 - VALÈNCIA